

αὐτὸν) ἐνθ' ἄν.: Τὸ μωρὸν ἀκόμαν κ' ἐρκούδειπεν Τραπ. Τὸ μωρὸν ἐρχίνεσεν κί ἀρκουδέυ' (ἤρχισε νὰ τετραποδίζη) Χαλκ. Συνών. ἀλεπουδεύω 1, ἀρκουδιάζω, ἀρκουδίζω 1. Οὐδ. μετοχ. ἀρκ'δεμένο οὐς., ἀρνίον ἢ ἐρίφιον τὸ ὅποιον μετὰ τὸ ἀπογαλάκτισμα ἐπάχυνε καὶ ἐμεγάλωσε ἀρκετὰ Σκυρ.

ἀρκούδης ὁ, Πελοπν. (Μεσσ.) ἀρκούδης Εὐβ. (Στρόπον.) ἀρκουδὶ τοῦ οὐς. ἀρκούδα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ήσιος. Ἄνθρωπος ὀγκώδης Εὐβ. (Στρόπον.): Μαννούλλα μου, ἕνας θηρίους, ἕνας ἀρκούδης, δὲν τοὺν χουράει ἡ πόρτα! Ἡ καὶ ὡς ἐπών. Κέρκ. Τσακων. 2) Ὄνομα ποιμενικοῦ κυνὸς Πελοπν. (Μεσσ.)

ἀρκουδήσιος ἐπίθ. πολλαχ. ἀρκουδήσιους πολλαχ. βορ. ἰδιωμ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀρκούδα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ήσιος.

1) Ὁ προερχόμενος ἀπὸ ἄρκτον: Δέρμα ἀρκουδήσιο. Τρίχα ἀρκουδήσια. Συνών. ἀρκουδίτικος. 2) Ὁ ἀνήκων, ὁ ἀρμόζων εἰς ἄρκτον: Ἀρκουδήσιο κεφάλι - μούτρο. Ἀρκουδήσια περπατησιά.

ἀρκούδι τό, ἀρκούδι Πόντ. (Κερασ.) ἀρκούδι σύννηθ. ἀρκούδι Εὐβ. (Στρόπον.) ἀρκούδι βόρ. ἰδιώμ. καὶ Πόντ. (Σάντ. Τραπ.) ἄρκουδι Καππ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἄρκος καὶ τῆς καταλ. -οῦδι.

1) Ὁ σκύμνος τῆς ἄρκτου, ἡ μικρὰ ἄρκτος Κεφαλλ. κ.ά.: Ἐφέρανε μιὰ ἀρκούδα μὲ τ' ἀρκούδι τση Κεφαλλ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρκουδάκι 1. β) Ἄρκτος (ἄνευ σημ. ὑποκορισμοῦ) σύννηθ. καὶ Πόντ. (Σάντ. Τραπ.): Σὰν ἀρκούδι ἔγινε ὁ δεῖνα (ἐμεγάλωσε πολὺ) πολλαχ. || Φρ. Ὁ δεῖνα εἶναι ἀρκούδι ἢ σωστό ἀρκούδι (εὐτραφῆς) πολλαχ. Ἀρκούδι σκυλλί (μεγάλο καὶ ἄγριο) Στρόπον. Ἀρκούδι ποντάμι (μέγα) αὐτόθ. || Παροιμ. Νησιτικὸ ἀρκούδι δὲ χορεύει (ὁ πενόμενος ἢ ὁ νῆστις εἶναι ἄθυμος) σύννηθ. Σ γειτονιά σ' χουρεῖ ἀρκούδι; καρτέρ' του κι' εἰς τὴν πόρτα σ' (ἐπὶ νόσου ἐπιδημικῆς) Εὐβ. (Ἀγία Ἀνν.) || Ἄσμ.

Δώδεκ' ἀρκούδια σκότωσα καὶ δεκαεννεὰ λειοντάργια καὶ τώρα ὁ κακόμοιρος ὁ Χάρως θὰ μὲ πάρῃ Ρόδ.

Μιὰ μάννα, μιὰ κακόμαννα, τοὺν γιό της καταρειοῦνταν, πιδί μ', τ' ἀρκούδια νὰ σὶ φάν κι' τὰ κακὰ λειοντάργια Μακεδ. (Σιάτ.)

Πιάνει - ν - τὰ λάφια ζουντανά, τ' ἀρκούδια ἄλυσουμένα, φέρνει κ' ἕνα λαιφόπουλλον μικρὸ διαβουλιμένου Μακεδ. (Σίτοβ.) γ) Ὁ πληθ. ἀρκούδια ἐπιρρηματ., τετραποδιστὶ Βιθυν.: Τὸ παιδί ἀρκούδια πορπατεῖ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρκουδευτά. 2) Τὸ ἔντομον γρύλλος Κεφαλλ.: Φρ. Ἐβγήκε τὸ ἀρκούδι (ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ ἔαρος, ἐπειδὴ τὸ ἔντομον τοῦτο ἐμφανίζεται κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς ἀνοιξέως). Συνών. ἀρκουδάκι 2. 3) Μεγάλῃ δοκὸς ὑποβαστάζουσα τὸ πάτωμα τοῦ δευτέρου ὀρόφου τοῦ ἀνεμομύλου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶναι τοποθετημένη ἡ μυλόπετρα Λήμν. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀρκούδι Ἡπ. Κεφαλλ. Ἀρκούδια Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἀρκούδι Εὐβ. (Στρόπον.)

ἀρκουδία ἡ, Πόντ. (Ἀμισ. Οἶν.) ἀρκουδιά Κρήτ. — ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,460.

Τὸ μεσν. οὐς. ἀρκουδία. Πβ. Σχολ. Ὀπ. Ἀλ. 312,20 (ἐκδ. Didot) «ἄρκτοις, ἀρκούδοις, ἀρκουδίαῖς» καὶ Θησ. γάμ. παρὰ Δουκ. «μόνον δερμάτι ἀρκουδίας εἶχεν ἐπινωφόρι».

1) Ἄρκτος Πόντ. (Ἀμισ. Οἶν.) — ΝΠολίτ. ἐνθ' ἄν.: Παροιμ. Πόσα βατσουνόμπουρα εἰς τῆς ἀρκουδιάς τὸν κόλο; (ματαιοπονεῖ ὁ ζητῶν νὰ ὑπολογίσῃ δι' ὀπόσων βάτων διηλθεν ἡ ἄρκτος. Ἐπὶ αἰσχροκερδοῦς καὶ βδελυροῦ) ΝΠολίτ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρκούδα 1. 2) Κοίτη, φωλεὸς τῆς ἄρκτου Κρήτ. Συνών. ἀρκουδοσπηλαιά, ἀρκουδοτόρυπα.

ἀρκουδιά ἡ, Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀρκούδα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιά.

Διαγωγή βάνουσος καὶ σκαιά. Συνών. γαιδοουριά, γουρουνιά.

ἀρκουδιάζω Θράκ. ἀρκουδάζω Πόντ. (Ἀμισ.) ἀρκ'διάζου Μακεδ. (Σισάν.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀρκούδα ἢ ἀρκούδι.

Βαδίζω ἐπὶ τῶν τεσσάρων, ἐπὶ νηπίου ἐνθ' ἄν.: Ὅταν ἀρκουδιάζ' μεγάλο παιδί, μουσαφίρης ἔρχεται (πρόληψις) Θράκ. || Παροιμ. Τί κάμ'ν, κόρακα, τὰ πιδιά σ'; — Πέρ'σι πηπατοῦσαν, φέτους ἀρκ'διάζ'ν (ἐπὶ τοῦ βαίνοντος ἐπὶ τὰ χεῖρω) Σισάν. Συνών. ἀλεπουδεύω 1, ἀρκουδεύω, ἀρκουδίζω 1.

ἀρκουδιάρικος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀρκ'διάρ'κους Σάμ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀρκουδιάρικος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ικος.

Ὁ ὑπὸ τοῦ ἀρκουδιάρικος προκαλούμενος χορὸς τῆς ἄρκτου: Ἀρκ'διάρ'κους χορὸς.

ἀρκουδιάρικος ὁ, σύννηθ. ἀρκουδιάρικος Χίος (Καρδάμ.) ἀρκουδιάρ'ς βόρ. ἰδιώμ. ἀρκουδιάρικος Μακεδ. (Βελβ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀρκούδα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιάρικος. Εἰς τὸ ἀρκουδιάρικος ἔγινεν ἀποβολὴ τοῦ ρ κατ' ἄνομ.

Ὁ ἔχων βιοποριστικὸν ἔργον νὰ περιάγῃ ἄρκτον τιθάσῃν πρὸς κοινὴν θέαν καὶ χρηματισμόν, μεταφ. δὲ ἐπὶ βαναύσου καὶ χυδαίου ἢ γυμνητεύοντος ἀλήτου ἐνθ' ἄν.: Παροιμ. Ἀρκουδιάρικοι εἰς τὴν γειτονιά σου; περιμένε τους καὶ εἰς τὴν πόρτα σου (ἐπὶ κακοῦ πλησιάζοντος) Πελοπν. (Ἀργ.) Συνών. ἀρκουδαῖς 1. Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. Λυκ. (Λιβύσσ.)

ἀρκουδίζω κοιν. καὶ Καππ. (Σίλατ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σινώπ.) ἀρκουδίζου Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀρκ'διζου βόρ. ἰδιώμ. ἀρκ'διζου Θράκ. (Σουφλ.) κ.ά. ἀρκουδίν-νον Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀρκουδίζ-ζω Χίος (Καρδάμ.) ἀρκουδίζω Ρόδ. ἀρκουδῶ Καππ. (Σινάσσ.) Κύπρ. Μεγίστ. κ.ά. ἀρκουδῶ Καππ. (Φερτ.) ἀρκουδοῦ Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀρκουδῶ Κύπρ. ἀρκουδῶ Καππ. (Ἀραβάν.) ἄρκουδῶ Σύμ. Μέσ. ἀρκ'δεῖμι Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Κοζ.) Προστ. ἀρκούδα Μακεδ. (Γκιουβ.)

Τὸ μεσν. ἀρκουδίζω.

1) Βαδίζω ἐπὶ τῶν χειρῶν καὶ ποδῶν τετραποδιστὶ κατὰ τὸν τρόπον τῆς ἄρκτου, ἐπὶ νηπίου κοιν. καὶ Καππ. (Ἀραβάν. Σίλατ. Σινάσσ. Φερτ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σινώπ.): Ἀρκουδίζει τὸ μωρὸν-τὸ παιδί κοιν. Τὸ μωρὸν μου ποὺ τοὺς ἔξι μῆνες ἀρκίνησεν ν' ἀρκουᾶ Κύπρ. Ἡρδετ' ἀρκουδῶντα αὐτόθ. Προχωρᾶμε ἀρκουδῶντας μὲ τὰ τέσσερα σὰν τὰ ζὰ ΣΜυριβήλ. Ζωὴ ἐν τάφ. 74. || Φρ. Μὴν ἀρκουδί-ζης καὶ θὰ μᾶς ἔρτ'να μουσαφίρ'δες (θὰ μᾶς ἔλθουν ξένοι. Ὑπάρχει πρόληψις ὅτι, ὅταν ἀρκουδίση τὸ μεγάλο παιδί δυνάμενον ἤδη νὰ βαδίζῃ ὀρθῶς, θὰ ἔλθῃ ξένος πρὸς φιλοξενίαν) Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) || Παροιμ. Ἐπέρ'σι περπατοῦσαμε κ' ἐφέτος ἀρκουδοῦμε (ἐπὶ μεταβολῆς τῆς καταστάσεως ἐπὶ τὰ χεῖρω) Μεγίστ. Πέρ'σι πηπατοῦσαμε, φέτου ἀρκ'δεῖμασι (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Ἀδριανούπ.

